

Het Allerlaatste nummer van de

Steekneus

75 jaar
**Puur
Pinoké**
2004

Dit is
een speciale
uitgave van
de Steekneus,
het clubblad van de
Amsterdamse Mixed
Hockey Club
Pinoké
Opgericht op 23 januari
1929 onder
de naam O.K.

Het allerlaatste nummer van de Steekneus

Uitgavedatum 20 mei 2004

Post: AMHC Pinoké, Postbus 71390, 1008 BJ Amsterdam

E-mail: bestuur@pinoke.nl

Bezoekadres: JanTooroplaan 46, 1182 AE Amstelveen

Clubhuis: 020-645.60.68 – Terreinfo: 020-641.99.33

Internetadres: www.pinoke.nl

De optredens van het Trio Bert de Lange zijn lange tijd sfeerbepalend geweest voor Pinoké feesten. Als Bert zijn optreden afsloot, speelde hij altijd "Het Allerlaatste nummer". Dat nummer kon niet zelden wel eens uitlopen tot een lengte van drie kwartier.

Uitgerekend in het Lustrumjaar houdt de gedrukte Steekneus, zoals die met een tussenpose vanaf 1935 heeft bestaan, op met verschijnen in gedrukte vorm. De verschijning is reeds met horten en stoten tot stilstand gekomen maar het bestuur en de lustrumcommissie vonden dat een zo historisch einde in een lustrumjaar eigenlijk een waardiger besluit rechtvaardigt. Daarom ligt hier voor

u het Allerlaatste nummer van de Steekneus. Dat "allerlaatste" is symbolisch bedoeld want bij Pinoké weet je maar nooit of iets definitief voorbij is.

Deze allerlaatste Steekneus is een voorproefje van het Lustrumboek dat reeds klaar is maar nog niet gedrukt. Het materiaal dat is teruggevonden heeft een dusdanige uitstraling dat de schrijver van het boek van mening is dat het boek in kleur gedrukt moet worden. Dat is natuurlijk duurder en daarom wordt gekozen voor een inschrijfprocedure om te bepalen of er genoeg interesse is voor het boek om het betaalbaar aan de leden aan

te kunnen bieden. U begrijpt dat hoe hoger de drukwerkoplage is, hoe lager de prijs per boek zal zijn. In deze allerlaatste Steekneus krijg u gratis één hoofdstuk van het boek aangeboden en uitleg over de verdere inhoud. Verder zijn er een aantal proefexemplaren van het boek in omloop zodat u het boek kunt bekijken voordat u besluit in te schijven.

Zo kunt u vanaf elke dag behalve dinsdag en zondag terecht bij Boekhandel Blankevoort om het boek in te zien. Het adres is Rembrandtweg 649 in Amstelveen.

Over de procedure voor de inschrijving leest u achterin deze Steekneus meer. Maar nu gaan we eerst eens uitleggen welke hoofdstukken u in het lustrumboek kunt lezen.

Neuzen in 75 jaar O.K., Pinokkio en Pinoké.

Een zwerftocht door het verleden van een bijzondere
hockeyclub uit Amsterdam.

Op de foto ziet u een koffer van Frans van der Lee waarin veel oud materiaal van onze club bewaard is gebleven. Zo'n prachtige bruine lederen koffer die veel geheimen openbaarde en verloren gewaande archiefstukken bleek te bevatten.

Het lustrumboek is verdeeld in twintig hoofdstukken die niet volledig chronologisch van opzet zijn. De namen van de hoofdstukken spreken duidelijke taal. Van dit boek zijn dus al een aantal exemplaren in omloop. En u kunt een boek inzien bij Boekhandel Blankevoort.

Teams van Toen.

75 Teamfoto's van 1932 tot 2005

Deze foto's lopen door het boek heen.

O.K. en Pinokkio.

Wanneer werd O.K. nou echt opgericht? Was het nou Oh Kay of O.K.? Waar speelde O.K.? Wanneer werd Pinokkio opgericht? Wat gebeurde er in de oorlog? Wanneer vond de fusie tussen O.K. en Pinokkio plaats? Komt het shirt met de V nou van O.K. of van Pinokkio?

De clubbladen en andere publicaties.

Had O.K. een clubblad? Hoe zagen de eerst zeven jaargangen van het clubblad van Pinokkio er uit? Hoe heette het clubblad na de fusie? Wat is de Wijsneus?

De tennisafdeling en andere sporten

Naast hockey heeft Pinoké ook een tennisafdeling gehad. Maar ook alle andere sporten die onder Pinoké vlag zijn beoefend, komen aan bod.

Eerdere lustra.

We vonden veel materiaal terug van eerdere lustra. * 1954 Het 25-jarig bestaan, * 1969 Het 40-jarig bestaan, * 1974 Het 45-jarig bestaan, * 1979 Het 50-jarig bestaan, * 1999 Het 70-jarig bestaan gelardeerd met verhalen van Herman Lebbink, Frans van Panthaleon van Eck en Bert van Haagen.

De huisvesting van Pinoke.

Waar dronken de leden van Pinokkio en O.K. hun biertje? Wat was het eerste gebouw dat Pinoké in de vijftiger jaren bouwde en hoe werd het huidige clubhuis gerealiseerd?

Kunstgrasvelden.

Hoe zwaar was de bevalling van het eerst kunstgrasveld? Hoe snel kwam het tweede en waarom speelde Heren I één seizoen in het Wagenerstadion.

Het schrift van Wim van Rossum.

Een oud lid uit begin zestiger jaren hield indertijd een schoolschrift bij met uitslagen, verslagen en anekdotes van alle wedstrijden.

Momenten om nooit te vergeten

Dit hoofdstuk kunt u compleet lezen op de hierop volgende bladzijden.

Pinoké in de hoofdklasse.

Een beschrijving van de promotie van onze beide vlaggeschepen naar de hoofdklasse en hun resultaten op dat niveau.

Jeugd.

Hoe was de jeugdafdeling van Pinokkio en Pinoké georganiseerd? Wie waren de gezichten die je tegenkwam?

Op de cover van de Hockey Sport.

Hoe vaak stond Pinoké op de cover van de hockeysport en met welke foto's?

De tijdsbalk van 75 jaar.

Wat waren de historische momenten in de geschiedenis van onze club?

Ereleden en leden van verdienste.

Een lijst met foto's en gegevens van Ere voorzitters, Ere leden, Leden van verdienste en Ereleden en leden van verdienste van O.K. en Pinokkio.

Zilverlingen.

In dit lustrumjaar bestaat de club van Zilverlingen 25 jaar. Zilverlingen zijn 25 jaar lid van de club.

Prestatiebekers.

Vanaf 1955 kent Pinoké prestatiebekers. Wie wonnen die bekens en waarom?

Winnaars van het Steekneuzentoernooi.**Bestuursleden van de drie clubs.**

Een lijst van alle bestuurderen die de club in goede banen hebben geleid.

Pinoké paraferalia.

Plaatjes van veel frutsels met het Pinoké logo die in de loop der tijden vervaardigd zijn.

Bijlage:

Leuke plaatjes.

Ieder Pinoké lid heeft zo zijn favoriete clubmomenten die hij/zij altijd zal koesteren. We selecteerden een aantal momenten en vroegen ooggetuigen om ze nog een keer te beschrijven. Op de hier op volgende pagina's kunt u de volgende verhalen lezen:

1. Sinterklaasrijm & dieptepsychologie.

De promotie van Dames 1 naar de westelijke 1e klasse in 1974?
door Jan Goothuis

2. Dames op een haartje na Nederlands Kampioen in 1977.

door Marlieke Oltmans

3. Heren speelt een beslissingswedstrijd tegen Gooische.

door Roelant Oltmans

4. De eerste play back show met de Doppie Dots.

5. Geïmproviseerde shirtveiling levert een kapitaal op.

door Dolf van den Bos

6. De traditionele Mosselmaaltijd.

Een uitstervende traditie.

7. Een droom van een strafbal. Meisjes BI landskampioen in 1995.

Een gesprek met *Nathalie Peleg*.

8. Sixes, sinterklaas, familietoernooien en d- en C-kampen.

9. Heren 1 promoveert voor de eerste keer naar de hoofdklasse.

1. Promotie Dames 1 naar de westelijke 1e klasse in 1974

Onderstaand ziet u wat vooraf ging.
Uit de hockeysport van 26 april 1974.

Hieronder uit de HockeySport van 3 mei 1974.

DEZE WEEK tweede klasse dames

2e klasse dames West - B

Pinoké kampioen

21-4. *Pinoké—SCHC 4—0*. Ook hier werd pas in de laatste wedstrijd beslist wie zich kampioen mocht noemen. Van harte Pinoké! Met Zandvoort zal nu moeten worden gespeeld om één plaats in de 1e klasse.

In een nerveuze eerste helft kroop Pinoké eenmaal door het zeer kleine oog van die venijnige naald, toen een Stichtse bal op de doellijn nog net van richting kon worden veranderd. Anders,? Annemarie Icke maakte het eerste doelpunt met „het puntje” vanuit een goedgerichte voorzet, 1—0 bij rust. In de tweede helft speelde Pinoké rustiger en dus ook beter. Els Lelyveld benutte een straffully, 2—0. Nanny v. d. Elst kreeg een voorzet van rechts en maakte er, na een keepers-rebound, 3—0 van. Annemarie Icke voltooide het doelpuntenkwartet, 4—0. Aan deze levendige wedstrijd, met een voor Pinoké overdadig aandoende uitslag, kwam een einde zonder dat SCHC tot het welverdiende tegenpunt had kunnen komen. Zondag 28 april wordt de wedstrijd Pinoké—Zandvoort gespeeld!

7-4. *Hilversum—Pinoké 0—1*. De langzame lome Hilversumse start, op het zeer moeilijk te bespelen veld, hield een eerste thuisnederlaag tegen het fanatiek spelend Pinoké in. Een wegwerkfout van de Hilversumse verdediging gaf Pinoké de kans het enige doelpunt van de wedstrijd te scoren.

Promotie 1ste klasse dames

26-4. *Pinoké—Zandvoort 8—0*

Onder voortreffelijke leiding van de scheidsrechters Conharet en Perk ving deze veelbetekende wedstrijd aan met Zandvoort zekerder en sterker in haar optreden dan de enigermate nerveuze gastvrouwen. Na een kwartier spelen kreeg Pinoké meer vat op het spel. Wel kreeg de keeper van de thuis spelende club enige niet al te gevaarlijke schoten van Zandvoort te verwerken. De stemming in het veld was uitstekend.

Een beeld uit het duel om promotie naar de eerste klasse dames tussen Pinoké en Zandvoort. 8—0 (3)

Na rust gaf Pinoké de Zandvoortse schieders geen gelegenheid hun kanonnen in stelling te brengen, maar ook aan Pinoké lekte het niet tot scherp schieten te komen. En zo eindigde deze wedstrijd die om een duidelijk makende uitslag had gevraagd met een voor beide partijen hoopvolle uitgangspunten. t.w. 8—0. A.s. zondag zal in Zandvoort wel de beslissing vallen. Het samenvoer zal nader bekend worden gemaakt.

L.J.C.S.

Hieronder uit de HockeySport van 10 mei 1974

Promotie eerste klasse dames

Zandvoort dwingt Pinoké beslissing af

Binnen het Zandvoortse van-circuit bleek er sprake te zijn van drie deelnemende partijen t.w. het drage springvrije veld als de laatste en gevoeligste, Pinoké als de beste technische en tactische en Zandvoort als de nervositeit en de laatste vijf minuten als de gelukkigste partij!

De goed leidende scheidsrechters v. d. Wel en v. d. Ben tippen gesprekken aandoende tussen op het een beslissing over een plaats in de 1e klasse. Zover is het helaas nog niet gekomen, omdat de wedstrijd tegen de ontwikkelingen in het spel nog in een gelijkspel eindigde, 1—1.

Het springvrije veld, waarmee het draagvermogen sinds 1969 schuldig is, was de vijand van iedere goede spelverloop. Geen goed beschikte bal was met enige zekerheid onder controle te brengen, een voorloop verontzamen aangelegenheid. Het deskundige en enthousiaste meelevende publiek - plus 300 in getal - was eren overtuigd dat de gelukkigste en mogelijk niet de sterkste zou winnen.

Pinoké speelde alom het een thuiswedstrijd bleef, gerien de openbaring van de eerste helft die de Pinoké met het veld hadden. Daar dit veld en de „arresten” ontbrek de samenwerking in het spel geheel. De betere koudte waar de toeschouwers door worden getrokken, werd ook met door hartverwarmend spel verdragen. Het Pinoké

„bi-ha-bondenbreed” bleef ook al geen warme hup op te leveren, zodat drie minuten voor rust Anne-Marie Icke overtuigd en sterk doordrukkend, met „het veld” in haar voordeel, onafwendbaar scoorde, 2—1. Bij Pinoké uitspraak delft vreemde.

Na de rust, met de gepropte spreekintories van de coaches, werd er met meer rust en rusting van speltempo aangevallen. In deze fase van de strijd viel het zeer nuttige veroverdigen van het van Zandvoort op. De hockeys, ook al door het dubbele veld van meerdere kwaliteiten, brachten geen gunstige verandering in het totale spelbeeld teweeg. Met nog een minuut te spelen dacht iedereen dat Pinoké de 1e klasse zou mogen bemerken. Een minuut later werd alles, voor Pinoké hoopvolle illusie, voorbij verordond toen Jacke Lach de Bine de gelijkmaker - ook met gebruikmaking van de „spring-in-het-veld” - scoorde, 1—1. Een zware tegenspoel voor Pinoké, dat besluit meer had verdiend en een gefort voor Zandvoort dat nu wel een op een goed veld in de noodzakelijk geworden beslissingwedstrijd - op Klein Zwitserland veld - haar uitsluitende reputatie wil bewijzen. Coach Muller van Zandvoort heeft in de verwarrende rituelen beide teams met bloemen getoond.

L.J.C.S.

Sinterklaasrijm & dieptepsychologie

De promotie van Dames 1 naar de westelijke 1e klasse in 1974 door Jan Goothuis

Terug naar 1974, voor voetballers het jaar van het onverwerkte trauma, voor Pinoké het jaar van het grote succes. De beslissingswedstrijd van Dames 1 tegen Zandvoort, voor een plaats in de westelijke 1e klasse, het hoogst haalbare van toen. Een mooie zondag op het gras van het Haagse HHJC, nu bekend als Klein Zwitserland. Het werd de dag van het legioen.

Eerder die week. Clubhuis, bar en tap tot laat open, het traditionele beeld na de training van heren 1. Het gesprek: hoe helpen we dames 1 aan de promotie? We besloten om het doel de middelen te laten heiligen en de messen te slijpen. Niks neutraal terrein en onpartijdig publiek, hoezo gastvrije ontvangst in Den Haag samen met Zandvoort? HHJC moest van ons worden, een bijveld van het Amsterdamse Bos, een dependance van onze clubhut, een thuiswedstrijd voor de meiden. Onvoorwaardelijke mentale steun zou er komen, in de vorm van een verbale orgie, vanaf de eerste minuut, zonder onderbrekingen. Zandvoort moest terug naar zee, hoe dan ook.

Dus? Snel een paar teksten bedenken, op A4-tjes zetten, een paar honderd kopieën maken en voor de wedstrijd uitdelen. Simpel rijm op Sinterklaasniveau, makkelijk op te pakken en mee te kreten. Dieptepsychologische spreekwoorden, schreven ze later in de Hockeysport. Tja, zo lust mijn psychiater nog wel een deel onverwerkte jeugd. En van een strak draaiboek was helemaal geen sprake. Het was een spontane actie voor ons dames 1, in diezelfde Hockeysport beschreven als een atletische gevormde ploeg. Ik kan me niet herinneren dat wij dat ooit zo bekeken hebben. Het was in onze ogen gewoon een lekker stel hockeyvrouwen onder leiding van trainer-coach Chris Jones, de man die in de winter anekdotisch een vleeskleurige - dus zwarte - maillot droeg en in zijn vrije tijd als drummer slechts een tijgervel. In die tijd een topjongen, prettig gestoord en zeer gedreven. Dat gold die bewuste zondagmiddag ook voor alle aanwezige steekneuzen. Iedereen behoorde tot de P-side, tot de harde kern, en vertoonde een eerste onschuldige vorm van hoc-

key hooliganisme. Jeugdleden en oud-leden, spelende leden en niet-spelende leden, donateurs en wanbetalers, vrienden en vriendinnen, echtgenoten en minnaressen, ze kwamen allemaal uit de kast. Zeventig minuten lang galmde het door de residentie, schorre kelen, ritmisch handgeklap, stereotomie avant la lettre: aan de ene kant van het veld werd ingezet, van de andere kant werd ingevallen. Het Amsterdamse Bos was verplaatst, Den Haag was generaal gezien in alle staten.

De teksten van het legioen? Daar moet je vandaag de dag niet meer mee aankomen. Het ging over kampioenen en zoenen, gelardeerd met oerwoudkreten als "Pinoké – aaah, ai - ai – ai – ai !!!!!" En meer van dat soort onzin. Je wint er niet de PC Hooftprijs mee voor een totaal literair oeuvre, maar wel een hockeypot. En Zandvoort? Niet gehoord, nooit meer iets van gehoord.

Met Marlieke Oltmans heb ik nog geprobeerd iets meer van die zondagmiddag terug te halen, ergens langs de lijn terwijl we naar onze kinderen keken tijdens districtswedstrijden. Een beetje als oude mensen en de dingen die voorbij gaan. Er stond me niet zo gek veel

meer van bij, zelfs de uitslag was weggezakt: 2-1, 3-1? Het lange geheugen blijkt een fabel. Oude foto's brengen herinneringen boven, gezichten krijgen namen, Dirk en Christa staan ineens weer naast je. Gouden meiden, gouden tijden. Dertig jaar geleden, nog zonder variolux. Veel dichterbij komt het niet. Zo'n dag wordt nooit meer helemaal scherp.

Jan Groothuis

Pinoké volgens draaiboek naar de eerste klasse

Geheel verdiend, en in triomf, mocht Pinoké de hoogste klasse betreden. Een duidelijke en terechte overwinning (3—1) op het sterke Zandvoort, in een beslissingswedstrijd behaald, maakte dit mogelijk.

In de twee voorafgaande wedstrijden wees de score er nog niet op dat de triomftocht naar de 1e klasse door Pinoké zou mogen worden gemaakt (t.w. 0—0 en 1—1) doch de aandachtige toeschouwer voorzag bij iedere wedstrijd dat Pinoké het recht op die promotie t.z.t. zou doen gelden. Dit gebeurde dan afgelopen zondag op de uitstekende grasmat van de kersverse hoofdklasser HHJC dat zeer gastvrij zijn veld voor de wedstrijd der kampioenen had vrijgegeven.

De goed leidende scheidsrechters Cramer en Lansink riepen, onder een stralende zon, de twee goed voorbereide elftallen binnen de lijnen. Geheel volgens een uitstekend opgezet regie-draaiboek werden de Pinoké-dames met handgeklap door hun achterban begroet. Na het beginsignaal zette deze achterban, tot aan de laatste minuut, onafgebroken een zeer suggestieve aanmoedigingskretelogie in werking.

De atletisch beter gevormde Pinoké-ploeg zette direct een reeks van goed opgezette aanvallen op. Na tien minuten werd een

strafhoekslag tegen Zandvoort gegeven.

Deze werd in eerste instantie niet benut, doch na standvastig doorzetten ontstond toch het eerste Pinoké-doelpunt, van de stick van Pauline Heyligers, 1—0.

Tien minuten later zorgde Mieke Levert Levert van andvoort voor groots vuurwerk voor de toen zeker wel verdiende gelijkmaker door, met de haar geëigende stijl van doorduwen, de bal hoog in de touwen achter de voortreffelijke goalie te jagen, 1—1. Het mooiste doelpunt van de wedstrijd ontstond vijf minuten voor rust en werd uit een lange hoekslag ontwikkeld. Dit prachtige doelpunt, door Anne-Marie Icke gemaakt, was onhoudbaar voor de eveneens goed-keepende Henny Jansen, 2—1.

Staand v.l.n.r.: Christa van der Heiden, Ine van Zadelhof, Pauline Heijligers, Ellen Asselbergs, coach Chris Jones, Jetske van Hoeckel, Marjan Icke en Jet Heij. Geknield v.l.n.r.: Annemarie (Dirk) Icke, Marlieke Oltmans, Nannie van der Elst en Els Lelijveld-Arends. Adri Beuker ontbreekt.

Pinoké-dames overwinnen de drempelvrees en promoveren

hockey

door JAN BOSKELJON

AMSTERDAM — Drie wedstrijden hebben de dames van Pinoké nodig gehad om Zandvoort definitief te maken, dat zij aanspraak maakten op een plaats in de eerste klasse. In die drie wedstrijden won Pinoké eigenlijk slechts eenmaal, volgens trainer/coach Chris Jansen, maar in de laatste wedstrijd heeft men het vooral in de eerste helft verdomd.

Overduidelijk stond men stief van de drempels. Langzaam maar ging het beter, kreeg men meer zelfvertrouwen en raakte men er een beetje bij, dat is gewaarworden. Chris Jansen, pas sinds 24 februari in dienst bij Pinoké stelt duidelijk, dat de eerste wedstrijd tijdens de voorbereiding op Zandvoort in tijdens de belangrijkste derde wedstrijd, op het Haagse Kleindamsterland van groot belang is geweest.

Pinoké-dames al de laatste jaren al tegen de eerste klasse aan te kijken. De laatste jaren promoveerde men van de derde naar de tweede klasse. De dames van Pinoké zijn nu met name bezig met het omzetten van de tweede klasse naar de eerste klasse. Het is nu zaak om daar te komen. Het is nu zaak om daar te komen. Het is nu zaak om daar te komen.

De dames van Pinoké zijn nu met name bezig met het omzetten van de tweede klasse naar de eerste klasse. Het is nu zaak om daar te komen. Het is nu zaak om daar te komen. Het is nu zaak om daar te komen.

Trainer Chris Jansen heeft aan zijn mentaal-taak voor de wedstrijd tegen Zandvoort in Den Haag. Op de foto v.l.n.r.: Pauline Tekenbroek, Marlieke Oltmans, Hanny van der Elst, Els Lefevre, Joske van Hoesel, Marjan Icke, Ellen Asselbergs, Chris Jansen en Christa van der Heiden. Niet zichtbaar: Adria Breuker, Annemarie Icke, Ine van Zadelhof en Jan Hey.

De dames van Pinoké zijn nu met name bezig met het omzetten van de tweede klasse naar de eerste klasse. Het is nu zaak om daar te komen. Het is nu zaak om daar te komen. Het is nu zaak om daar te komen.

De dames van Pinoké zijn nu met name bezig met het omzetten van de tweede klasse naar de eerste klasse. Het is nu zaak om daar te komen. Het is nu zaak om daar te komen. Het is nu zaak om daar te komen.

De dames van Pinoké zijn nu met name bezig met het omzetten van de tweede klasse naar de eerste klasse. Het is nu zaak om daar te komen. Het is nu zaak om daar te komen. Het is nu zaak om daar te komen.

Moet kunnen

De laatste wedstrijd is de laatste van de voorbereiding van de dames van Pinoké. Het is nu zaak om daar te komen. Het is nu zaak om daar te komen. Het is nu zaak om daar te komen.

De dames van Pinoké zijn nu met name bezig met het omzetten van de tweede klasse naar de eerste klasse. Het is nu zaak om daar te komen. Het is nu zaak om daar te komen. Het is nu zaak om daar te komen.

Versterking

De dames van Pinoké zijn nu met name bezig met het omzetten van de tweede klasse naar de eerste klasse. Het is nu zaak om daar te komen. Het is nu zaak om daar te komen. Het is nu zaak om daar te komen.

De dames van Pinoké zijn nu met name bezig met het omzetten van de tweede klasse naar de eerste klasse. Het is nu zaak om daar te komen. Het is nu zaak om daar te komen. Het is nu zaak om daar te komen.

2. Dames op een haartje na Nederlands Kampioen in 1977.

door Marlieke Oltmans

Hemelvaartdag 1977.

Op deze dag kwam het kampioenschap van Nederland, bij de Dames, wel tot een heel vreemd einde. Hoe zat het ook alweer.

Het was de tijd dat er nog geen landelijke hoofdklasse bestond. De competitie werd afgewerkt in 4 districten, Noord, Oost, Zuid en West. Aan het eind van de reguliere competitie maakten de nummers 1 en 2 van alle districten vervolgens in een halve competitie uit wie zich kampioen van Nederland mocht noemen. Dat jaar waren dat voor

Noord : Groningen Studenten en GHBS.

Oost : Upward en Union

Zuid : Were Di en HTCC

West : Amsterdam en Pinoké

Met nog 2 wedstrijden te gaan was de stand aan kop

Pinoké	5 gespeeld	9 punten
Were Di	5 gespeeld	8 punten
HTCC	5 gespeeld	7 punten
Amsterdam	5 gespeeld	5 punten

De enige teamfoto die we terugvonden van dat jaar werd in Terassa gemaakt. Staand v.l.n.r.: mental coach Frans van der Lee, Ine van Zadelhof, Linda Pool, Gerda Bos, Hanneke Neuboom, Roos Kuiper en Chantal van der Horst.

Gekniel v.l.n.r. : Pauline Tekenbroek, Annemarie Icke, Ellen Asselbergs, Marlieke Oltmans, Annelet Langeveld en Macky Pierik

Met de wedstrijden Were Di – Pinoke en HTCC – Amsterdam voor de boeg konden we het kampioenschap bijna veilig stellen. Maar helaas verloren beide teams uit het westen, zodat de stand met nog 1 wedstrijd te gaan er als volgt uitzag:

Were Di	6 gespeeld	10 punten	13 – 6
Pinoke	6 gespeeld	9 punten	9 – 4
HTCC	6 gespeeld	9 punten	11 – 6

Amsterdam deed niet meer mee.

Eigenlijk was er op dat moment niemand die twijfelde aan het kampioenschap van Were Di. Zij waren in de winning mood en moesten tegen Amsterdam voor wie er niets meer te halen viel. En Pinoké en HTCC moesten onderling uitmaken wie de punten ging pakken. Het was duidelijk dat we het heel zwaar zouden krijgen.

En dan de wedstrijd zelf. Onder leiding van Marianne Kooijman en Nel Klein-Bog werd het een hele spannende. HTCC kwam uit een strafcorner op voorsprong, maar gelukkig wist Annelet Bloemers de stand gelijk te trekken. Inmiddels was het ook op Pinoké bekend geworden dat in het naburige Wagener Stadion Amsterdam een voorsprong genomen had. Winnen was dus voldoende.

Dus gingen we op jacht naar de 2 – 1. Een paar minuten voor tijd zag het ernaar uit dat het ging lukken. Binnengekomen in de cirkel werd de bal, na een overtreding van een van de HTCC verdedigers, alsnog in het doel geslagen. Een luid gejuich alom. Tot we beseften dat de scheidsrechter vergeten was voordeel te geven, iets te vroeg gefloten had. Geen doelpunt, maar een strafcorner. Geen winst, maar een gelijkspel. Geen landskampioen, maar tweede. Maar voordat we daar achter waren ging er nog wel even een poosje overheen.

Eindstand

Were Di	7 gespeeld	4 gew.	2 gelijk 1 verl.	10 punten	13 – 8
Pinoke	7 gespeeld	4 gew	2 gelijk 1 verl	10 punten	10 – 5
HTCC	7 gespeeld	3 gew.	4 gelijk 0 verl	10 punten	12 – 7

De complete stand uit de HockeySport: Alle 3 de teams hadden evenveel punten, dus moest het doelsaldo uitkomst bieden. Een eenvoudige rekensom bood geen oplossing, want ook het doelsaldo van de teams bleek gelijk : + 5. Het bondsreglement bracht tenslotte uitkomst;

het onderlinge resultaat gaf de doorslag. En omdat 2 van de 3 wedstrijden gelijk eindigden en Were Di van Pinoké won, werden zij uiteindelijk landskampioen.

Nooit in de geschiedenis van Pinoké is een eerste team zo dicht bij het landskampioenschap geweest. En dus werd er die avond gewoon gefeest. Zoals dat net als nog steeds

Marlieke Oltmans grijpt in voordat Toos Bax kan toeslaan. Amsterdam-Pinoké 4–2.
(Foto: Ger Dijkstra)

Were Di	7	4	2	1	10	13–8
Pinoké	7	4	2	1	10	10–5
HTCC	7	3	4	0	10	12–7
Amsterdam	7	3	1	3	7	10–4
Upward	7	3	1	3	7	9–6
Gr. Studs	7	2	2	3	6	5–11
Union	7	0	4	2	4	4–12
GHBS	7	0	2	5	2	2–11

Were Di kampioen van Nederland na afweging van de onderlinge resultaten tussen Were Di, HTCC en Pinoké, te weten Were Di—HTCC 3—3, Pinoké—HTCC 1—1 en Were Di—Pinoké 1—0.

Pinoké eigen is.

O ja, nog ongeveer één keer per jaar kom ik Nel

Klein Bog op Gooische tegen. En nog steeds na al die jaren begint ze over die ene verkeerde beslissing. Wij hebben het haar allang vergeven.

Marlieke Oltmans

3. Het seizoen van het beroemde zijnet incident

In het seizoen 77-78 werd Heren I getraind en gecoached door Lex Mulder. Een aimabele bebaarde tuinkabout. Willem Meurer (de vader van Daan die momenteel in Heren I speelt) was van Gooische overgekomen omdat hij er goede hoop op had met Pinoké kampioen te kunnen worden. Andere prominente namen uit dat team waren:

Loopwonder Flip Goudsmit,

Leopold (speedy gonzalez) Messchaert,

Joost Wiggelendam die nooit een bal kwijt raakte,

Good old Jan Groothuis,

Taco (eigen kweek) Jurrema,

Martin (pieldoos) Bennis,

Roelant (toen zag je het al) Oltmans,

Keeper Stefan Keij,

Superspits Eppo Noordhoff,

(Jan) Juun van Burk,

Jan (quattrick) Schuller,

Hans (shuffle) Savalle,

Eduard (bonestaak) Schölvink,

Allard (krullenbol) van Kranendonk

4 september:

Pinoké - Soest 6 - 1

Gooische - Amersfoort 4 - 1

11 september:

Amersfoort - Pinoké 1 - 1

Apeldoorn - Gooische 0 - 3

18 september:

Pinoké - Gooische 4 - 2

25 september:

Apeldoorn - Pinoké 0 - 1

Gooische - Alliance 4 - 0

2 oktober:

Alliance - Pinoké 0 - 4

Myra - Gooische 0 - 2

9 oktober:

Pinoké - Myra 4 - 2

Gooische - Kraaien 2 - 0

Stand:

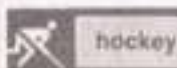
1. Pinoké: 6 - 11

2. Gooische 6 - 10

DONDERDAG 22 SEPTEMBER 1977 - AMSTELANDPERS 1

Gevreesde Gooische naar 4-2 nederlaag gespeeld

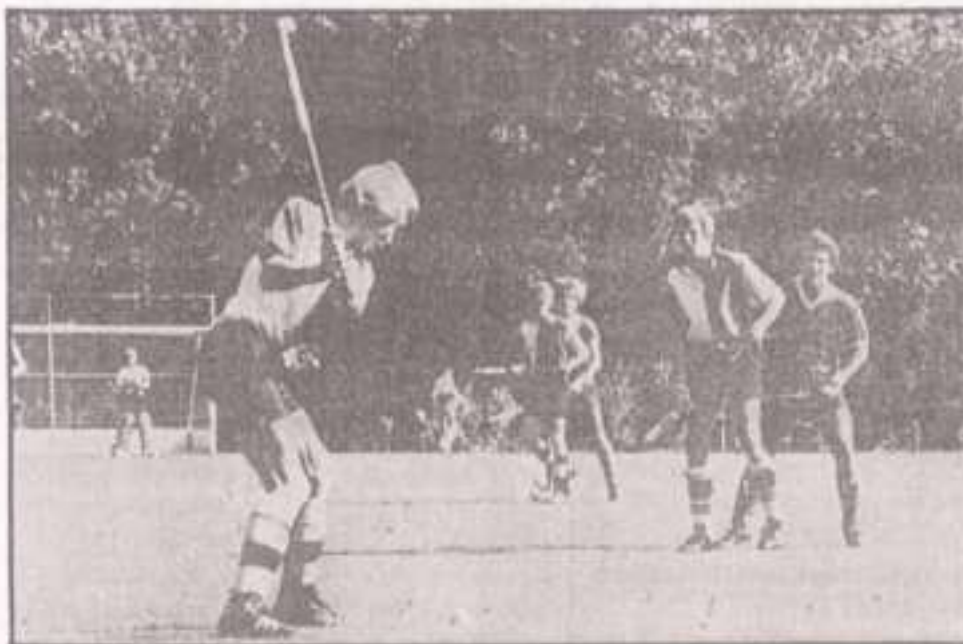
Wervelend kwartier van Pinoké

AMSTELVEEN — In verband met het vier-landentoernooi in Limburg en der Lahn en het Europa Cup toernooi voor de jeugd, stond de competitie bij de heren zondag in de hoofd- en eerste klassen stil. Pinoké en Myra kwamen in de tweede klas tot ruime overwinningen op Gooische en Soest. Weer een klasse lager doelde VVV de punten met Haarlem.

● Pinoké-Gooische 4-2

Aan één kwartier wervelend hockey had Pinoké genoeg om het gevreesde Gooische op ruime afstand te zetten 4-1. Flip Goudsmit wist een joegrensmogen! maakte eerst gelijk uit een cornerstoot, waarin Roeland Oltmans (strafschot) weer Goudsmit (cornerstoot) en Joost Wiggelendam het karwei snel afmaakten. Dat Gooische in de laatste minuut nog tegen scoorde kon het wat behoudender gaan spelen. Pinoké kon niet meer deren. Van de uiterst rommelige eerste helft was alleen het opeten van de sneeuw door de bezoekers van belang. Deze goal kwam echter niet door een defensieve blunder tot stand. „Pas in de tweede helft kregen we het middenveld met Schölvink, Savalle en Wiggelendam stieg in handen, waar

door de lange klappen van Gooische moegetijdig handen worden opgevangen, aldus Eppo Noordhoff. Daarbij paste Gooische zich voor 100 procent aan een spel aan om ons eigen spelletje te spelen was dat ook minder mogelijk dan verwacht. En Gooische speler Willem Meurer, die voor het eerst tegen zijn oude ploeg speelde, reikt ook uiterst bevreden zijn. Hij zag trainers 2 van zijn gevaarlijke corner indirect vestiverd worden.

● Een vrije slag van de aanpakker van Gooische in het duel tegen Pinoké. Rechts op de foto Erwin Verheijen gemaakt foto staat Leo Savalle.

16 oktober:

Kraaien – Pinoké	1 – 1
Gooische – Shinty	3 – 1

23 oktober:

Pinoké – Shinty	5 – 0
Voordaan – Gooische	1 – 7

30 oktober:

Pinoké – Voordaan	1 – 0
Gooische – Soest	5 – 0

Stand:

1. Gooische	9 – 16
2. Pinoké	9 – 16

Verlies Gooische tegen Pinoké

Gooische-Pinoké 0-1. Het eerste kwartier van de wedstrijd gaven de gastheren het spel uit handen, en dat werd ze, naar later zou blijken, fataal. De Amsterdamse bezoekers namen na tien minuten spelen uit een onoverzichtelijke situatie na een lange corner via een frommelgoal de leiding en gaven deze niet meer uit handen. Gooische stelde van alles in het werk om in ieder geval weer op gelijke

hoogte te komen, maar zelfs hun belangrijkste wapen, de strafcorner v. Rutger Boterenbrood, kon het gewenste resultaat niet bewerkstelligen. Zeven strafcorners kregen de Bussumers tegen Pinoké twee. In de tweede helft bewaarde Gooische-doelman Ernst Bon de Bussumers voor een nog grotere achterstand, door een strafslag te keren.

6 november 1977:

Soest – Pinoké	0 – 7
Amersfoort – Gooische	1 – 2

13 november 1977:

Gooische – Apeldoorn	4 – 1
----------------------	-------

27 november 1977:

Gooische – Pinoké	0 – 1
-------------------	-------

26 februari 1978:

Alliance – Gooische	0 – 5
---------------------	-------

5 maart 1978:

Pinoké – Alliance	5 – 0
Gooische – Myra	4 – 1

12 maart 1978:

Myra – Pinoké	1 – 2
Kraaien – Gooische	1 – 3

Stand:

1. Gooische	15 – 26
2. Pinoké	13 – 24

DONDERDAG 23 MAART 1978 - AMSTELLANOERS 1

Pinoké niet te stuiten

hockey

AMSTELVEEN — De hoofdklasse ligt vanwege het wk gebeuren in Argentinië stil. In de eerste klasse werd Hurley evenwel rode lantaarndrager door tweemaal dit weekinde te verliezen. HIC verspeelde zijn kansen op het kampioenschap, want er werd met 0-1 van koploper MEP verloren, terwijl de dag daarvoor met dezelfde cijfers van PUSH werd gewonnen. Randwijk kwam tegen Wageningen niet verder dan een gelijkspel, veel meer zat er overigens ook niet in. In de tweede klasse lijkt Pinoké aan het langste einde te trekken; met Amersfoort werd korte metten gemaakt, 4-0.

PINOKE — AMERSFOORT 4-0. De zegetocht van Pinoké gaat onverminderd voort. Nu was Amersfoort het kind van de rekening: de Amstelveners hebben het thans geheel in eigen hand om volgend seizoen als vierde eerste klasser uit Amsterdam-Amstelveen de competitie te starten. Na tien minuten maakte Willem Meuser een begin met de zege door een strafcorner te benutten, twee minuten later maakte Euse Noordhof er via een strafbal 2-0 van. Hoewel het veldspel niet naar wens liep werden de geboden kansen toch verzilverd, want de tweede strafcorner van Willem Meuser betekende 3-0. Na rust ontstreefde Pinoké de zaken en was het Flip Goudsmid die na goed doornemen de vierde goal liet aantekenen.

Tweede klasse B (vervolg)
Voordaan-Alliance 1-4, Myra-Soest 1-0, Pinoké-Amersfoort 4-0, Apeldoorn-Shinty 1-4

Pinoké	10:22	Amersfoort	10:13
Gastarbe	10:26	Myra	10:12
Kraaien	10:17	Soest	10: 8
Voordaan	10:17	Shinty	10: 8
Apeldoorn	10:19	Alliance	10: 2

Pinoké had evenveel punten met nog een wedstrijd te goed.
Alleen de wedstrijd tegen Kraaien thuis was nog echt moeilijk.

Pinoké verslikt zich in Kraaien

AMSTELVEEN — Terwijl Amsterdam zijn laatste week „stuit“ gebruike om wat ritme op te doen via een wedstrijd tegen Victoria (1-2 verloor), werkte Harley zich wat uit de degradatie door drie van de vier punten thuis te houden. HIC omschreef de goede vorm van de laatste weken en wist dat nu ook eens in goals uit te drukken. Pinoké verslikt zich pijnlijk in Kraaien door met 2-1 te verliezen.

Pinoké-Kraaien 1-2

De verliezen van Pinoké was altemaal verwacht. De situatie is nu in dat Pinoké twee punten achter staat op Gooische met een wedstrijd meer te spelen. Het is nog steeds de best scorende ploeg, maar het is er een wedstrijd minder. Pinoké begon de wedstrijd goed, maar had de goal van Kraaien te komen. Kraaien bleef de hele wedstrijd gefocust. Na een rust van twee minuten, maar eenmaal na de rust was de wedstrijd anders. De laatste half was de wedstrijd voor Pinoké, maar eenmaal na de rust was de wedstrijd anders. De laatste half was de wedstrijd voor Pinoké, maar eenmaal na de rust was de wedstrijd anders.

TWEEDE KLASSE B (over)			
Aanvang: 19.30 uur, 22.00 uur, 24.00 uur, 26.00 uur			
Standen 1-1			
Gooische	1-0	Pinoké	1-0
Kraaien	1-0	Pinoké	1-0
Amersfoort	1-0	Pinoké	1-0
Amstelveen	1-0	Pinoké	1-0

Er moest uiteindelijk dus een beslissingswedstrijd worden gespeeld op Laren op 30 april. Een heel supporterslegioen trok op Koninginnedag naar Laren. Marlieke Oltmans werd in een ziekenhuisbed naast het veld gezet. Zij had bij de training van het Nederlands elftal een zware blessure opgelopen maar wilde deze wedstrijd van haar broer voor geen goud missen. Onderweg hing uit de supportersbus een grote sliert met Pinoké dasen – u weet wel van die wollen dasen die onze moeders hadden gebreid- uit de bus. De sliert wikkeld zich om een lantaarnpaal en de bus moest even stoppen om de sliert weer op te halen.

Bert de Lange was voor 's middags besteld. We hadden al twee keer van Gooische gewonnen en dit keer moest het ook lukken. Wat kon er mis gaan? We vroegen Roelant Oltmans om zijn verslag van de wedstrijd te doen. Nu ruim 25 jaar later.

Beslissing wedstrijd Pinoké – Gooische

Ondanks twee afgetekende overwinningen in de reguliere competitie op deze tegenstander bleek dit niet voldoende te zijn om het kampioenschap te kunnen vieren. Onnodig puntverlies tegen Kraaien en Amersfoort leidde ertoe dat het kampioenschap Via een beslissingswedstrijd veiliggesteld moest worden.

Om te beginnen was er onenigheid over het terrein waarop deze beslissingswedstrijd gespeeld zou worden. Aangezien wij de technisch betere ploeg hadden, wilde wij in ieder geval op een goed veld spelen. Onze eerste optie was Bloemendaal, maar daar ging Gooische niet mee akkoord. Hun alternatief was Laren wat ook over een zeer goed veld

beschikte. Onze coach ging akkoord, maar had er waarschijnlijk geen rekening mee gehouden dat de neutrale bondscheidsrechters door het district waar de wedstrijd gespeeld werd werden aangewezen. Achteraf zal hij daar nog wel eens over nagedacht hebben, zeker na het lezen van het boek van Pieter Winsemius: speel nooit een uitwedstrijd!

Buiten dit onderschatte ongemak werden wij in de week voorafgaande aan deze wedstrijd plotseling geconfronteerd met een professionele aanpak, de sportmasseur deed zijn intrede en plotseling waren er vele spelers die behandeld moesten worden. In hoeverre dit de normale voorbereiding heeft verstoord zullen wij nooit weten maar feit is wel dat wij van het begin af aan niet echt in de wedstrijd gezeten hebben!

Desondanks werd er wel gestreden maar sprake van technisch goed verzorgd Pinoké-hockey was er zeker niet. Gooische domineerde, creëerde meer kansen en had uiteindelijk ook het geluk aan haar zijde toen een corner rebound het zijnet ingeslagen werd en tot ieders verbazing gepromoveerd werd tot doelpunt. Vanaf dat moment waren wij duidelijk aangeslagen

en liep Gooische uit naar 3-0 voordat Willem Meurer, inderdaad de vader van Daan, via een rechtstreekse lange corner (nog met de hand gestopt) iets terug kon doen. Voldoende was het niet en Pinoké's toenmalige dream team moest nog een jaar op promotie wachten.

Na deze deceptie nog niet geheel verwerkt te hebben, ben ik 's avonds met Esso Noordhoff, Flip Goudsmit en naar ik meen Eduard Schölvinck naar Gooische gegaan om daar hun promotie feest als sportieve verliezers mee te maken. Lang zijn wij er niet gebleven want uit niets bleek dat de club gerekend had op deze promotie.

Vandaar, nog steeds in trainingspak, nog even langs Pinoké.

Daar is het die avond nog heel lang gezellig gebleven en was het voor ons duidelijk dat het jaar daarop het kampioenschap afgedwongen moest worden, wat uiteindelijk met overmacht gelukt is.

Roelant Oltmans

In 1986 wel met een prijs op de schouders van de spelers van Bloemendaal

2e klasse B						
Gooische	18	17	0	2	34	62—14
Pinoké	10	15	2	2	32	62—16
Kraaien	18	10	4	4	24	29—13
Apeldoorn	18	6	6	6	18	29—29
Voortaan	18	7	4	7	18	22—28
Myra	18	8	2	8	18	23—24
Amersfoort	18	5	7	6	17	16—23
Doet	18	2	6	10	10	14—44
Shirity	18	2	3	13	7	15—43
Alliance	18	0	4	14	4	5—43

DUBIEUZE BESLISSING ARBITERS

Gooische promoveert naar eerste klasse

(Van onze hockeymedewerker)

LAREN – Gooische en Pinoké, beide met een gelijk aantal punten aan de kop van de ranglijst in de tweede klasse B geëindigd, speelde gisteren op de door Jaap Krijnen uitstekend geseigeneerd grasmat van de Larense MHC een beslissingsduel. Winst betekende naast het kampioenschap tevens automatische promotie naar de eerste klasse, zodat er grote belangen op het spel stonden. Na een 0-0 ruststand besliste Gooische, dat over de gehele wedstrijd genomen, toch de iets betere ploeg was, de strijd met 3-1 in zijn voordeel. Het scheidsrechtersduo speelde hierbij een uiterst dubieuze rol.

Na een uiterst nerveuze start was het Gooische die de zeven minuten rust de baas was en in de beginfase van de eerste speelperiode een licht offensief opbouwde. Pinoké hield goed stand, werkte zich langzaam maar onder de druk uit en trok in de tweede fase van de eerste helft het initiatief enigszins naar zich toe, zodat de rust met een terrechte 0-0 inging.

Zeven minuten na de hervatting kreeg Gooische na een aanval over rechts enkele fikse kansen, maar liet deze onbenut. Na dertien minuten sloeg voor Pinoké het noodlot toe en nam de scheidsrechter een beslissing, waardoor de uiteindelijk nederlaag voor de Pinokéers altijd wel een wrang bijzmaakje zal blijven houden. Een door Rutger Boterenbrood ingeslagen corner werd in eerste instantie door de Amsterdamse goalie gestopt. De rebound werd door Fred Stroomberg weer op het doel afgevuurd, maar belandde, zoals vriend en vijand achter en naast het Pinoké-doel kon zien, in het linker zijnet. De bal caramboleerde echter weer terug in het veld, zodat het leek alsof er daadwerkelijk een treffer tot stand gekomen was. Gooische juichte en de scheidsrechter

kende hem toe. Ook na protesten van Pinoké zijde en raadpleging daarop van collega fluitist Boy van Beckum, die echter op veel te grote afstand stond om de situatie nauwkeurig waargenomen te kunnen hebben.

Pinoké was door deze gang van zaken duidelijk aangeslagen en Gooische buiten dit goed uit. Vijf minuten later kon G. F. Rehe in de Pinoké-cirkel alleen nog maar ten koste van een strafpush gestopt worden. Rutger Boterenbrood had met het nemen ervan geen problemen en scoorde het eerste doelpunt van het duel: 2-0. Maar nog was de

zege niet zeker, want met nog een kwartier te gaan kwam Pinoké, dat de mentale weer enigszins te boven leek, via een lange corner op 2-1. De slotfase werd nu nog weer even spannend, maar Pinoké haalde door toen nog twee wissels toe te passen zelf het zo juist hervonden ritme weer uit het team.

Met nog een paar minuten te spelen maakte Rutger Boterenbrood aan alle twijfels een einde door op de hem vertrouwde wijze uit een strafcorner voor 3-1 te zorgen en zijn team definitief naar de eerste klasse te schieten. Voor Pinoké bleef slechts de teleurstelling.

Gooische promoveert naar eerste klasse

Door in hun afdeling gelijk te eindigen van tussen Gooische en Pinoké een beslissingswedstrijd nodig om uit te maken welk team zich kampioen mocht noemen. Met als hoofdpremië: automatische promotie naar de 1e klasse.

Gooische, dat de beide competitiehalves tegen Pinoké reeds verloren had, startte met een 10 minuten durend offensief. Echt gevaar kwam er niet uit.

Pinoké worstelde zich onder de druk van Gooische vanbinnen en toonde zijn vintkaartje in de vorm van een prima genomen korte corner van Willem Meurer. De bal werd echter vakkundig door Rutger Boterenbrood op de stick afgevoerd.

Het spel golfde heen en weer en de winnaar kondigde zich nog niet aan. Een solo van G. F. Rehe tot diep in de Pinoké-cirkel bracht de bal bij Robert Lifman die echter maar schiet. In de tweede speelhelft was het weerom Gooische dat het initiatief tot aanvallen nam. Enkele doelpuntkansen deden zich voor, zonder resultaat. Maar in de 7e minuut benutte Fred Stroomberg een rebound uit een korte corner. Het wasser-nietes over het feit of de bal in het zijnet was geschoten leidde tot de vingerwijzing naar het midden. 1-0 voor Gooische. Pinoké leek aangeslagen en kort tijd later werd G. F. Rehe omgerekend in de cirkel afgevoerd. Rutger Boterenbrood benutte de strafbal (2-0).

direct terug! Willem Meurer bracht met een prachtige korte corner de spanning volledig terug (2-1).

Het Pinoké-slotoffensief leidde tot Gooische opruimacties en uit één van deze tegenschoten kwam de korte corner tot stand waarop iedere Gooische aanhanger zat te hopen. Het knifhande schot op de achterplank van Rutger Boterenbrood vlak voor het einde had hetzelfde geluid als de openknallende champagne flessen. Gooische won met 3-1 en dit team zal de plaats overnemen van het uit de 1e klasse gedegradeerde Kamelion. Pinoké had uiteraard moeite met het verwerken van de teleurstelling, maar Gooische kreeg wat het verdiende. Mijn felicitaties aan het gehele team, aan coach Arjen Lievcky en aan Koen Kranenburg en Hans Wolff.

Erik Bronkhorst

Erik Bronkhorst schreef een verslag in de Hockey Sport (rechts) maar had duidelijk niet de moeite genomen om zich te informeren wat er nou werkelijk gebeurd was.

De eerstvolgende Hockeysport (no. 38) zal verschijnen op vrijdag 19 mei a.s.

Kopij voor dat nummer moet uiterlijk ter laatste zijn op dinsdag 16 mei (1e post). Adresseren aan Hockeysport, Postbus 455.

Vreemd genoeg is er geen teamfoto gevonden van dat seizoen 77-78. Verliezers willen liever niet op de foto. Heren I werd een jaar later wel dubbel kampioen met veel spelers van de zijnet-wedstrijd. Eerst in de zaal en later ook op het veld. Toen werd er wel een teamfoto gemaakt.

Bert de Lange zette in 1978 het clubhuis van Pinoké tot laat op stelten. Zo'n dramatisch verlopen seizoen schept wel een band binnen een elftal want de heren van dat team zien elkaar nog regelmatig. Onderstaande foto werd gemaakt op de 50-ste verjaardag van Jan Groothuis op 20 april 1996 in Ouderkerk.

Staand v.l.n.r. : Esso Noordhoff, Jan Groothuis, Roelant Oltmans, Flip Goudsmit, Leopold Messchaert en Eduard Scholvink.

Geknield v.l.n.r. Joost Wiggelendam, Bert Mol, Frans van der Lee, Willem Meurer en Sander Struijk. Bert kwam pas een jaar later bij Pinoké hockeyen. Frans van der Lee had geen basis-

plaats meer in 1978.

In 1991 is deze wedstrijd nogmaals gespeeld ter gelegenheid van het 20-jarig bestaan van het clubhuis van Pinoké. Een hele leuke graswedstrijd die wederom door Gooische werd gewonnen. Zij wonnen daarmee de Coupe du Filet Lateral.

Inderdaad de zijnet cup. Ook in dit lustrumjaar wordt op de Teams van Toen dag die wedstrijd tegen Gooische weer gespeeld.

Overigens heeft een foto van de fatale wedstrijd tegen Kraaien nog lange tijd als omslag van de Steekneus gefungeerd. Roelant Oltmans rechts en Taco Jurrema zijn voor kenners duidelijk herkenbaar.

4. De play back show avant la lettre.

Begin jaren 80 waren de Dolly Dots heel populair. Mama vond dat ze mooi konden zingen en papa vond ze leuk om naar te kijken. Er kwam een parodie artiest (leden van de toenmalige band Katapult)

die met de naam Dingetje een liedje uitbrachten dat luisterde naar de titel: "Ik wil voor mijn verjaardag een Dolly Dot".

Op de verjaardag Bart van Mierlo (toen lid van Pinoké) daagde Dolf van den Bos een aantal meisjes van A1 uit om samen met hem dat liedje op Pinoké op te voeren tijdens een disco. Tot zijn grote verbazing hapten de dames gretig toe en toen zat hij er zelf ook aan vast. Tijdens de Disco kwam hij verkleed als een mislukt repelsteeltje op en begin het liedje van Dingetje te zingen.

Het publiek wist niet wat het te wachten stond maar deze joker had het knap in zijn bol. Na zijn vreemde dansact ging de deur open en kwamen de Doppie Dots binnen die een fantastische play back interpretatie van "S.T.O.P. stop" van de Dolly Dots weggaven. De zaal stond op zijn kop.

Als toegift mochten toentertijd prominente Pinoké leden meedoen met de Doppie Dots. U zite op de foto links met alpinopet Geert Wilmink die zijn keepersbroek had uitgeleend aan Doppie. Verder ziet u Marc Bovenlander,

Eric Jan de Vos en Bart van Rossum.

De Doppie Dots waren een groot succes en traden ook op tijdens het Steekneuzentoernooi.

De Doppie Dots bestonden uit Yvonne Herkemij, Marijke van Gent, Thyra Janje, Annemieke van Gent, Nicoline van Rijssen en Jessica van Thijn.

5. Pinoké haalt in een middagje 13.000 gulden op voor de gehandicapten sport

Op 21 april 1991 vond op Pinoké een uniek evenement plaats. De gewaardeerde shirt-sponsor van Heren I zou gaan stoppen en er moest wat trammelant gemaakt worden om aandacht te trekken. Geert Wilmink en Dolf van den Bos organiseerden

in een week een activiteit waar nog lang over nagepraat zou worden. De basisgedachte was om eenmalig een goed doel op de shirts van Dames en Heren I te zetten en na de wedstrijden de shirts te veilen. Elke shirtkoper mocht ook nog een keuze maken uit de winkel met gesponsorde prijzen die in vier dagen bij elkaar waren gesprokkeld.

Het goede doel werd de gehandicapten sport want het centraal bureau fondsenwerving had die week aan dat doel toebedeeld. Het jaar daarvoor was in groot Amsterdam f 3.400 opgehaald en daarvoor hadden gehandicapten ook nog zelf mee moeten collecteren. Als veilingmeester werd Roelant Oltmans gevraagd die natuurlijk direkt spontaan ja zei.

De aanvoerders (Timo Hoogenboom en Vivienne van Deventer) deden samen met voorzitter Frans van Panthaleon van Eck het eerste duitje in de collectebus.

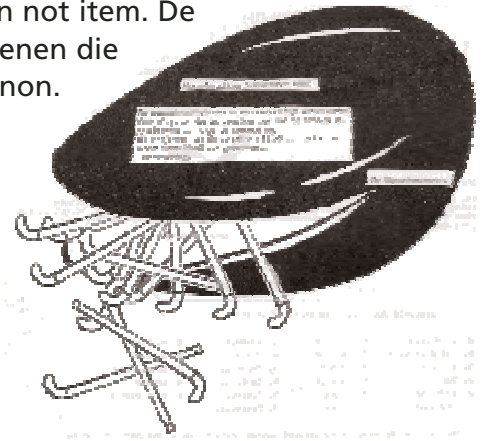
Dames 1 liet haar shirts gewillig aanprijzen.

6. Mossel- en andere maaltijden

In de zeventiger en tachtiger jaren waren de Mosselmaaltijden een not item. De inschrijving was binnen een paar dagen volgeboekt. Een voor degenen die niet van mosselen hielden maakte Els Hinnen altijd Boeuf Bourignon.

Het was altijd een leuk moment van integratie binnen de club waar ruim 100 man weer nieuwe mensen leerde kennen. Marjan Icke was de drijvende kracht achter de inkoop en bereiding van de schelpen waarbij ook menig glaasje witte wijn werd genuttigd. Deze foto's zijn gemaakt tijdens de Mosselmaaltijd van 16 december 1988. De maaltijd werd muzikaal omlijst door George Brouwer die de avond met zijn piano-spel een speciale sfeer gaf.

Recenter worden aan het AB Gala ook maaltijden verbonden maar die zij veel chiquer dan de Mosselen uit afvastijltjes.

7. Meisjes B1 kampioen van Nederland in 1995

In 1995 slaagde voor het eerst een jeugdteam van Pinoké om landskampioen te worden. Strafballen speelden een grote rol en wij spraken met degene die de beslissende strafbal nam: Nathalie Peleg.

EEN DROOM VAN EEN STRAFBAL

Sinds wanneer ben je lid van Pinoké?

Ik ben echt als kleine gup begonnen bij Pinoké. Toen mijn zus ging hockeyen wilde ik natuurlijk ook meteen. Ik ben toen samen met mijn beste vriendinnetje in de F-jes begonnen. Dat was in 1986, ik was toen 6 jaar.

Speel je nog steeds bij Pinoké?

Ik ben nooit van club geswitcht. Mijn ouders hebben er in 1986 voor gekozen om mij lid van Pinoké te maken aangezien Pinoké het meest begaan was met de jeugd. Er werden altijd veel activiteiten georganiseerd voor de jeugd, zoals bijvoorbeeld het JIP-Toernooi en vele andere spelletjes dagen. Nu, 18 jaar later speel ik in dames 1 van Pinoké en ik heb het nog steeds net zo naar mijn zin als toen.

Was dat B1 team een speciale groep, was er een bijzondere sfeer?

Ik denk wel dat het een hele bijzondere groep was. De groep was groter dan je zou verwachten. Veel ouders hadden namelijk ook het idee dat ze in ons team zaten. Dit door hun eeuwige aanwezigheid, gigantische fanatisme en nauwe betrokkenheid. We hoefden nooit bang te zijn dat we te weinig auto's hadden om naar de uitwedstrijden te gaan, want er waren altijd genoeg ouders die perse bij de wedstrijden aanwezig wilden zijn. Uit of thuis, weer of geen weer, wij hadden altijd supporters genoeg.

Onze veldspelers groep was in die zin bijzonder dat wij jaren met dezelfde groep hebben samen gespeeld. Vanaf de C tot en met de A hebben wij met z'n allen in één team gespeeld. Dit zorgt er natuurlijk wel voor dat je elkaar heel goed leert kennen. Zowel binnen als buiten het veld.

Elk jaar hadden we verschillende uitstapjes en toernooien. Zo zijn we ook een keer met het hele team naar Engeland geweest.

Ook qua sponsoring was alles altijd super geregeld. We hadden zo'n team waarbij er

altijd wel een ouder of een kennis van een ouder mee wilde doen aan onze sponsoring. We liepen dan ook altijd keurig in onze sponsor pakken en alles was perfect geregeld (tot en met de energie hapjes in de rust).

Voor een jeugd- team hadden we naar mijn mening een hele professionele begeleiding en aanpak onder leiding van Wouter Jacobs.

Hoe was de aanloop naar het Nederlands kampioenschap?

Of er echt speciale dingen waren, weet ik echt niet meer. We trainden zoals gewoonlijk twee keer per week. Wel werd er extra geoefend op de strafballetten. Velen van ons trainden al extra met het Noord-Hollands. We zaten met z'n achten in het Noord-Hollands en Myrte zat zelfs in het Nederlands.

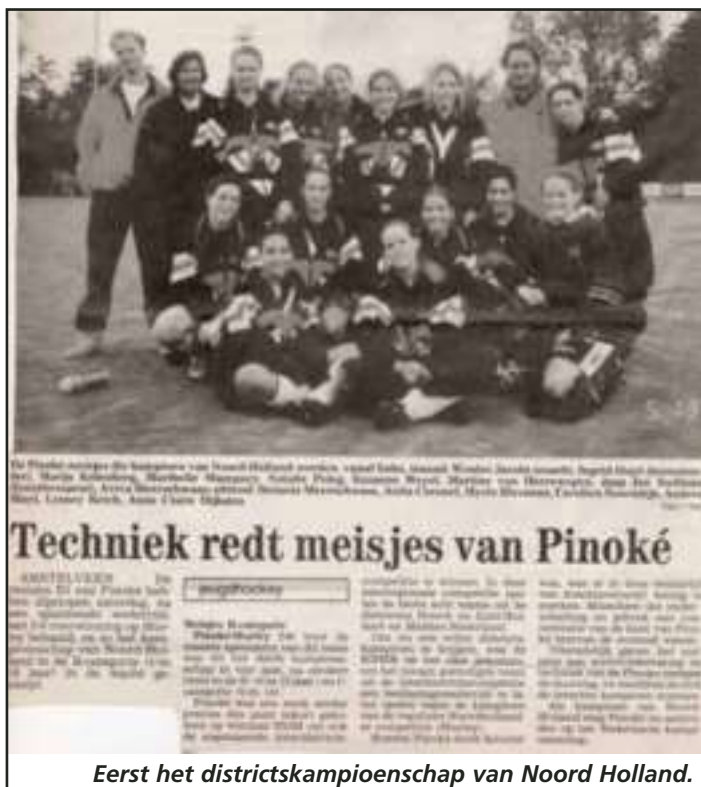
Dat is op zich ook wel uniek.

Zoals we weten kwam de beslissing tot stand via strafballetten. Nam jij altijd al de strafballen?

Nee. Ik had nog nooit tijdens een officiële wedstrijd een strafbal genomen. De halve finale (tegen HDM) die eindigde in een 2-2 is ook beslist met strafballen. Toen heb ik ook geen strafbal genomen.

Maar, tijdens het nemen van de strafballen in de finale, riep de coach opeens dat ik de strafbal moest nemen. Ik, die nog nooit een strafbal had genomen, had eigenlijk ook niks te verliezen, maar ik begreep er niks van. Het stond 2-2. Kampong had hun laatste strafbal al genomen en wij mochten er nog een. Ik liep naar de strafbalstip en pushte de bal in het rechter zijnetje. We hadden gewonnen, we waren landskampioen. Direct na het nemen van de strafbal liep ik eerst naar onze fysio toe, Jaap Jan Bulthuis, en vroeg hem waarom ik opeens die strafbal moest nemen. Hij zei "Het klinkt misschien heel raar maar ik heb van-

nacht gedroomd dat jij de beslissende goal zou maken. Zo simpel ligt het. Ik voelde dat jij die bal moest nemen en.... ik had gelijk".

Hoe was het feest na de wedstrijd?
Zoals echte hockey feestjes kunnen zijn. Heel veel gezelligheid!!!

Er werd toch ook zelfs een speciale editie van de Steekneus uitgegeven?
Ja, dat klopt. Ik heb die Steekneus ook bewaard. In deze Steekneus staat heel duidelijk en uitgebreid omschreven hoe we zover zijn gekomen en met dank aan wie allemaal. Er staan bedankjes, foto's, samenvattingen van de wedstrijden en nog veel meer in.

Mijn vriend ken ik ook van Pinoké. Pinoké betekent voor mij niet alleen maar hockeyen. Pinoké betekent voor mij een groot deel van mijn verleden en heden, een groot deel van mijn sociale leven en vooral heel veel gezelligheid!!!

Ouders en fans gaven een speciale Steekneus uit om het te vieren.

Toen de landelijke finales.

Wie van de spelers spelen nu nog steeds op Pinoké?

Maribelle Mampaaij (de toenmalige aanvoester) in Dames 6, Suzanne Weijel en Andrea Stuyt in Dames 4 en Myrte Blekman en ik in Dames 1. Anne – Claire Dijkstra (onze toenmalige keepster) is op dit moment niet spelend lid van Pinoke.

Wat is er met de anderen gebeurd?

Een aantal zijn gestopt en enkelen hockeyen inmiddels ergens anders.

Wat betekent de club Pinoké voor jou?

Pinoké is een deel van mijn leven geworden. Ik sta vier keer per week op het veld en ik hockey in inmiddels deel van mijn leven. Heel veel vrienden ken ik door het hockeyen.

8. Sixes, sinterklaas, play back en familietoernooien.

Juist om zijn niet hockey activiteiten is Pinoké ook heel geliefd. Reeds in vroege jaren kwam Sinterklaas al speciaal bij Pinoké op bezoek. Voor alle kinderen onvergetelijke avonden die in de jaren 60, vanwege het ontbreken van een clubhuis, bij gastvrije families thuis werden gehouden. De schrijver van dit boek herinnert zich het huis van de familie van der Lee en de familie de Vos (waar onderstaande foto's lijken te zijn gemaakt in november 1968).

Een duobaan van
Toon Bovenlander
(links) en ?

Links: Esso Noordhoff pakt zijn kadootje uit. Op de achtergrond Tet Oltmans en Pieter van Oort. Rechts herkenne we veel bekende gezichten: Erikjan Hinnen, Frans Rein Jurrema, Sylvia Oltmans en Linda Pool. Saskia Aussen scheurt het papier van haar pakje.

Familietoernooien in het Wagenerstadion waren begin jaren 80 een groot succes. Er werd in januari in zestallen gespeeld over de

breedte van het veld en sjoelen telde mee in de score. Alle teams moesten een taart meenemen die door de slinkse organisatie aan het

eind van het toernooi als prijzen beschikbaar werden gesteld. En er waren bijzondere kunstwerken bij zoals een compleet kunstgrasveld van 1 bij 2 meter. Alle teams werd gevraagd zich zo gek mogelijk uit te dossen. De familie Beerendonk en aanhang werd blootgesteld aan de knutselkunst van vader Hans. De D- en de C-kampen vanaf de jaren 90 zijn steeds evenementen waar veel ouder geworden jeugdleden nog steeds met veel plezier

aan terug denken. Vaak werden de kamleden ook opgepord om heren I bij hun competitiewedstrijd aan te moedigen zoals hier op 22 januari 1998 (C-kamp). Carola Stenvers zet zich hier rechtsonder bijzonder in om de jeugdleden aan te zetten tot een wave.

Reeds na twee jaar is het **Sixes** toernooi tot een zeer goed bezochte seizoensafsluiting geworden. Max Koops heeft liever dat we praten over zes-tallen. Pinoké is inmiddels ook een echte familieclub geworden. Er zijn heel veel gezinnen ieder jaar weer inschrijven. En zelfs de voorzitter waagt zich in uitdagende klederdrachten.

En veel leden hebben ontdekt dat het Sixes toernooi een ideaal moment is om alvast een start te maken met bruinen voor de zomer.

De gehele staf bestaat uit leden van Pinoké.

Play Back Show

De Play Back show is op Pinoké niet meer weg te denken. In 1989 nam Heren 11 het initiatief tot een play back show op zondag. De junior play back show volgde snel. De drie beste deelnemers van de junioren doen ook mee met de senioren. Tegenwoordig doen zelf deelnemers van Oranje Zwart mee omdat de sfeer zo bijzonder is. Keeper Bart Holla heeft opeen een heel ander kapsel en blijkt heel goed te kunnen play backen op de gitaar.

Veel teams hebben reeds vol overgave meegedaan en jonge solisten zijn ontdekt.

9. Heren 1 voor de eerste keer naar de Hoofdklasse.

In 1987 slaagden de heren Pinoké er voor het eerst in om te promoveren naar de hoofdklasse. We spraken met trainer coach Pieter Offerman die aan de basis van het succes stond. "Vroeger was ik keeper in het eerste van Concordia in Roermond, een club waar ex heren I speler Joost Wiggelendam en Leopold Messchaert ook vandaan komen. Ik heb toen ik opnieuw ging studeren besloten om te stoppen met hockey en me te richten op training en coaching. Ik begon in 1980 bij Laren waar ik twee jaar het tweede team coachte. Ik was toen 28 jaar en moest leiding geven aan zeer ervaren spelers waaronder ook Bert Bunnik.

Na twee jaar stapte ik over naar Kampong waar ik twee keer met het tweede kampioen van Nederland werd en assisteerde bij het eerste dat de Europa Cup won."

"In het seizoen 86-87 stapte ik over naar Pinoké dat al een keer of vier achter elkaar bij de eerste vier in de overgangklasse was geëindigd. Ik had toen ik nog keeper bij Concordia was regelmatig mee mogen trainen met het eerste van Pinoké en de sfeer was me heel goed bevallen. Bovendien scheelde het mij dat ik voor de training op en neer elke keer moest naar Roermond."

Pieter was de opvolger van John Akkerman en werd aangenomen door voorzitter Rob van der Pol die aangenaam verrast was door de ambitie "promoveren naar de hoofdklasse". Pinoké had net een half seizoen een kunstgrasveld liggen en weinig mensen in de club stonden erbij stil dat zoiets mogelijk was. Maar die sympathieke zuiderling moest het maar eens gaan proberen. Hij had natuurlijk al enige tijd bij Kampong in de keuken gekeken bij Hans Jorritsma die toen inmiddels coach van het Nederlands elftal was geworden. Pieter maakte geen geheim van zijn ambities.

Pinoké had met Erikjan Hinnen een Nederlandse primeur met zijn gepushte corner. Hij had zich daar in vastgebeten en wisselde slaan en pushen af met grote wanhoop van steevast liggende keepers tot gevolg. Want liggen was het toen geldende wapen om te voorkomen dat een corner op de plank geslagen kon worden. Het drietal dat de corner nam was perfect op elkaar ingespeeld.

Aangever Sander Kiës, stickstopper Bert van Haagen en Erikjan als afmaker. Erikjan trainde als een international en zou dat later ook worden.

Tijdens het seizoen werd o.a. een zwaarbevochten 0-1 uitoverwinning in Den Bosch geboekt (doelpunt van Eddie van der Zee). Daar werd door een aantal teamgenoten en een supporter tot diep in de nacht gebruik gemaakt van de gastvrijheid van de stad

Uiteindelijk werd Laren op doelsaldo verslagen door de laatste wedstrijd thuis tegen Nijmegen te winnen. Onderstaand een foto van de

bank met zittend v.l.n.r. manager Hans Beerendonk, Pieter Kodde en Pieter (inmiddels zonder snor). Op de rug zien we Dankert Westbroek. Achter de bank staat in het bruine colbertje voorzitter Rob van der Pol.

De eindstand aan kop was:

1. Pinoké	22 gespeeld; 34 punten; doelsaldo 34 (voor 73 tegen 39)
2. Laren	22 gespeeld; 34 punten; doelsaldo 31 (voor 75 tegen 44)
3. Den Bosch	22 gespeeld; 31 punten; doelsaldo 9 (voor 56 tegen 47)

*De Kampioensfoto waarop Eddie van der Zee door omstandigheden ontbreekt.
Hij maakte in het kampioensjaar wel veel belangrijke velddoelpunten.*

Op de foto staan v.l.n.r.: cheerleader Marijke van Gent (tegenwoordig mevrouw Hinnen), coach Pieter Offermen, Martin Bennis, aanvoerder Thijs Clement, Erikjan Hinnen, Frank Schermer, Hans Kok, manager Hans Beerendonk, Hans Reuver.
Geknield v.l.n.r. : Dankert Westbroek, Rogier

Beerendonk, Godert Finckesteijn, Bert van Haagen, Pieter Kodde, Timo Hoogeboom, Sander Kiës en liggend Geert Wilmink. Inzetje: Eddie van der Zee.

Vriendinnen en veel speelsters van Dames 1 hadden besloten om qua ondersteuning niet aan duidelijkheid te wensen over te laten.

